

Nr 33.

Ankom till riksdagens kansli den 7 maj 1925 kl. 4 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften.

(1:a avd.)

I en den 20 mars 1925 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 220, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande

Förslag

till

förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften.

Härigenom förordnas, att 3 § och 53 § 2 mom. i förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften skola, 3 § i nedan angivna delar, erhålla följande ändrade lydelse:

3 §.

I avseende på expeditionernas förseende med stämpel gäller, med de här nedan i 7 § nämnda undantag, denna tariff:

53 §.

2. Har på grund av anmärkning vid den i 36 § omförmälda granskning högre stämpelbelopp, än vid handlings stämpelbeläggning varit beräknat, kommit statsverket till godo, utgår anmärkningsarvode å dessa medel med femton procent till och med ett årligt anmärkt belopp av 12,000 kronor och med fem procent för belopp därutöver. Arvodet tillfaller, i händelse granskningen verkställt av advokatfiskalen, denne men fördelas eljest mellan advokatfiskalen och den tjänsteman, som verkställt granskningen, med hälften till vardera.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1925; dock skola de i 53 § 2 mom. stadgade grunder för anmärkningsarvodes bestämmande icke tillämpas å medel, som tillgodokomma statsverket på grund av anmärkning, framställd före nämnda dag.

Enligt 53 § 2 mom. stämpelförordningen gäller, att, därest på grund av anmärkning vid den i hovrätterna företagna stämpelgranskningen, varom stadgas i 36 § av förordningen, högre stämpelbelopp än vid handlings stämpelbeläggning varit beräknad kommit statsverket till godo, anmärkningsarvode utgår å dessa medel med femton procent, vilket arvode, i händelse granskningen verkställt av advokatfiskalen, tillfaller denne men eljest fördelas mellan advokatfiskalen och den tjänsteman, som verkställt granskningen.

Utskottet.
Propositionen.
 Hovrättsadvokatfiskaler tillgodokommande anmärkningsarvode.

Efter återgivande härav har t. f. chefen för finansdepartementet till ovannämnda statsrådsprotokoll erinrat, att vid anmälan i statsråd den 31 december 1924 av frågan om uppflyttning i lönegrad av vissa tjänster, som tillhört förutvarande andra normalgraden, chefen för finansdepartementet, vidkommande ifrågasatt dylik uppflyttning av hovrätternas advokatfiskaler, upptagit till behandling spörsmålet om eventuell indragning av det advokatfiskalerna tillkommande anmärkningsarvodet. Departementschefen hade därvid anfört följande. Med hänsyn tagen till den indragning av anmärkningsprovision, som under senare tid skett för tjänstemän inom andra grenar av statsförvaltningen, syntes det hava legat närmast till hands att även indraga anmärkningsarvodet för advokatfiskalerna i hovrätterna. Emellertid hade de under hösten 1924 samlade statsrevisorerna väckt spörsmål om anmärkningsprovisions införande i riksräkenskapsverket. Det arbete, varför anmärkningsarvode nu utginge till advokatfiskalerna, syntes departementschefen vara i viss mån jämförbart med det arbete, riksräkenskapsverkets reviderande personal hade att utföra. Försiktigheten syntes fördenskull bjuda, att frågan om anmärkningsarvodets bibehållande eller avskaffande för hovrätternas advokatfiskaler icke löstes, förrän berörda spörsmål om anmärkningsprovisions införande i riksräkenskapsverket blivit avgjort. I avvaktan härå

borde advokatfiskalerna i hovrätterna bibehållas i innehavande lönegrad. Däremot ansåge departementschefen skäl föreligga för en begränsning av det advokatfiskalerna tillkommande anmärkningsarvodet, enär detta stundom uppgått till orimligt höga belopp.

Den i förevarande proposition föreslagna ändrade lydelse av 53 § 2 mom. stämpelförordningen innehåller förslag om dylik begränsning och avser, att det belopp, varå anmärkningsarvode må tillgodonjutas med den för närvarande bestämda procenten, skall begränsas till 12,000 kronor för år räknat samt att arvodet därefter skall utgå med fem procent å anmärkta, statsverket tillgodokomma medel.

Stämpelavgiften för vissa resepass m. m.

Stämpelavgiften för resepass till utrikes orter utgör för närvarande, med visst undantag, 4 kronor i alla de avdelningar av stämpeltariffen, där denna rubrik förekommer — första, tredje och femte. Till nämnda belopp hava stämpelsatserna bestämts genom förordningen den 15 juni 1922 (nr 317), som trädde i kraft den 1 juli samma år. Dessförinnan utgjorde omförmälda avgifter 2 kronor, och då desamma genom berörda förordning fördubblades, skedde detta i sammanhang med en väsentlig förhöjning — i allmänhet fördubbling — av stämpelavgiften under ett stort antal rubriker i tariffen för statsmyndigheternas expeditioner.

Propositionen avser en sänkning av stämpelavgiften för resepass till grannländerna Finland, Danmark och Norge till de belopp, som gällde före ikraftträdandet av omförmälda förordning den 15 juni 1922. Såsom skäl för denna ändring har i statsrådsprotokollet åberopats det internationella önskemålet, att trafiken med främmande länder icke onödigt försvårades, vilket särskilt borde gälla beträffande grannländerna. Härjämte föreslås — i förtydligande syfte — bestämmelser om att stämpel skall utgöras vid förnyelse av resepass såsom för pass samt vid utsträckning av giltighetsområdet för resepass såsom för bevis, annat.

Stämpelavgift för resolution angående godkännande av nytt släktnamn.

Enligt förordningen den 5 december 1901 (nr 125 sid. 1) hade länsstyrelserna att pröva och meddela beslut över ansökan om godkännande av nytt släktnamn. Genom kungörelse den 19 december 1919 (nr 793), som trätt i kraft den 1 januari 1920, har bland annat den ändringen i nämnda förordning vidtagits, att, därest ansökningen icke av länsstyrelsen finnes böra avslås, den slutliga prövningen av ärendet tillkommer Kungl. Maj:t.

Beslut om *godkännande* av nytt släktnamn expedieras i form av resolution och drager samma stämpel som utslag under rubrik. Då länsstyrelserna meddelade ifrågavarande beslut, utgjorde stämpelavgiften 3 kronor för första arket och 2 kronor för varje av de övriga. Av Kungl. Maj:t meddelad resolution om bifall till dylik ansökning stämpelbelades intill den 1 juli 1922 med ett belopp av 20 kronor för första arket och 5 kronor för varje av de övriga, men stämpelsatserna hava från och med nämnda dag höjts enligt den nyss omnämnda förordningen den 15 juni 1922 (nr 317) till 40 kronor respektive 10 kronor.

Propositionen vid denna punkt avser en sänkning av stämpelavgifterna till de belopp, som gällde före 1922 års höjning, och är föranledd av en framställning från de sakkunniga för upprättande av förslag till lag om rätt till släktnamn. Skälet till förslaget om sänkning är, att den höga stämpelavgiften ansetts ägnad att motverka det önskvärda utbytet av vanligast förekommande släktnamn mot mera egenartade namn.

I en till riksdagen den 6 mars 1925 avlåten proposition (nr 141) har Kungl. Maj:t framlagt förslag till förordning angående försäljning av vissa alkoholfria och därmed jämförliga drycker. Enligt denna förordning fordras i vissa fall länsstyrelses tillstånd till dylik försäljning. För bevis om sådant tillstånd föreslås i nu förevarande proposition enahanda stämpel, som är stadgad för bevis rörande tillstånd att utöva detaljhandel med rusdrycker eller med pilsnerdricka.

Stämpelavgift för tillstånd att försälja vissa alkoholfria och därmed jämförliga drycker.

På hemställan av bevillningsutskottet (betänkande nr 27) har det med propositionen nr 141 framlagda författningsförslaget numera med vissa ändringar, vilka dock icke beröra i förslaget innefattade bestämmelser om tillstånd till försäljning av alkoholfria drycker, blivit av riksdagen antaget.

Genom lagen den 22 juni 1920 (nr 474) med vissa bestämmelser om registrering av elektriska anläggningar samt om rätt till elektrisk kraft m. m. har möjlighet beretts ägare av anläggning för alstrande och tillgodogörande av elektrisk kraft för belysning, drivkraft eller annat dylikt ändamål (starkströmsanläggning) att få till anläggningen hörande och av honom ägda ledningar och understationer registrerade å anläggningens huvudstation. Huvudsyftet med utfärdandet av ifrågavarande bestämmelser har varit dels att bereda anläggningsägarna ökade belåningsmöjligheter beträffande anläggningarna, dels ock att lämna köpare av elektrisk kraft från vederbörande anläggningar rätt till in-teckning av avtal om upplåtelse av dylik kraft i hela den å huvudstationen registrerade anläggningen. Prövningen av ansökningar om registrering av elektriska anläggningar skall verkställas av kommerskollegium. Registreringsbevis av ifrågavarande slag stämpelbeläggas jämlikt stämpelförordningen i dess lydelse enligt förordningen den 15 juni 1922 (nr 317) såsom 'Bevis, annat' med 2 kronor.

Stämpelavgift för registrering av elektrisk anläggning.

Vad propositionen i denna del innehåller avser i första hand en höjning av ifrågavarande stämpelavgift, vilken höjning motiverats därmed att de, som anlita statliga organ för viss utredning i syfte att därmed ernå en särskild förmån av rättslig art, ansetts böra bidra till täckandet av statsverkets därmed förenade kostnader. I samband härmed har i förslaget avgiftens storlek ställts i förhållande till den registrerade anläggningens omfattning, värde och ekonomiska bärkraft.

Stämpelavgift
för installa-
törbehörig-
hetsbevis.

Enligt förordningen den 5 december 1919 (nr 755) får elektriskt installationsarbete, varmed förstås införande, förändring eller reparation av elektrisk anläggning för belysning eller arbetsöverföring, utföras endast av därtill behörig installatör eller under kontroll av sådan installatör. Behörighet såsom installatör meddelas av kommerskollegium. För behörighet kräves dels viss teoretisk utbildning, dels viss tids praktik. Dock må enligt en i förordningen meddelad övergångsbestämmelse den, som före den 1 januari 1915 varit och vid förordningens ikraftträdande den 1 maj 1920 fortfarande var verksam såsom installatör, ändå att han icke uppfyller de i förordningens stadgade villkor, kunna efter prövning av kommerskollegium förklaras behörig såsom installatör. — Om behörighet såsom installatör meddelar kommerskollegium bevis, som för installatör, varom förmåles i berörda övergångsbestämmelse, lämnas för en tid av två till fyra år men för annan installatör utan tidsbegränsning. För behörighetsbevis upptages en stämpelavgift av 3 kronor 50 öre enligt samma bestämmelser, som angivits gälla i fråga om bevis om registrering av elektriska anläggningar.

Förslag om höjning av ifrågavarande stämpelavgift har framställts av statens besparingskommitté, som därmed åsyftat, att installatörerna själva skulle få vidkännas kostnaderna för kompetensprövningen. I propositionen föreslås avgiftens höjning till 10 kronor, dock att för bevis, som avser viss tid, stämpeln skall utgå med allenast 6 kronor.

Ikraft-
trädandet.

Det med propositionen framlagda författningsförslaget föreslås skola träda i kraft den 1 juli 1925, dock att de i 53 § 2 mom. stadgade grunderna för anmärkningsarvodes bestämmande icke skola tillämpas å medel, som tillgodokomma statsverket på grund av anmärkning, framställd före nämnda dag.

Utskottets
yttrande.

Bevillningsutskottet, som beträffande vad t. f. chefen för finansdepartementet anfört till stöd för det föreliggande förslaget, i den mån redogörelse härför icke lämnats här ovan, tillåter sig hänvisa till det vid propositionen i utdrag fogade statsrådsprotokollet, har icke funnit anledning till erinran mot förslaget. Utskottet får därför hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 220, antaga det med propositionen framlagda förslaget till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften.

Stockholm den 7 maj 1925.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Bevillningsutskottets betänkande Nr 33.

Närvarande: herrar Röing, Wohlin, Rune, Boman, Borell, Johan Bergman, Jönsson i Boa, Olsson i Ramsta, Johansson i Kullersta, Lithander, Olsson i Golvvasta, Bengtsson i Kullen, Lövgren i Nyborg, Björnsson, Heyman, Alexis Björkman, Svensson i Grindstorp, Wahlmark, Björklund och Ericson i Boxholm.
